

De laatste dagen van een elfjarig meisje.

EEN KERSTGESCHIEDENIS

DOOR

T. M. LOOMAN.

UITGEGEVEN DOOR DE

Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

AMSTERDAM,
F. W. EGELING.
1889.

Prijs f 0.05; 25 Ex. f 1.—; 100 Ex. f 3.50.

De laatste dagen van een elfjarig meisje.

EEN KERSTGESCHIEDENIS

DOOR

T. M. LOOMAN.

UITGEGEVEN DOOR DE
Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

AMSTERDAM,
F. W. EGELING.
1889.

De laatste dagen van een elfjarig Meisje.

Kinderen hebben bij gelegenheid van het Kerstfeest gaarne een boekje. En in dat boekje lezen zij dan liefst ook een Kerstverhaal. Nu, dat is best te begrijpen. De een of ander lezer of lezeres vraagt dan wel eens. „Maar, is dit nu waarlijk zoo gebeurd?” Die vraag is billijk en zeer te waardeeren; omdat zij getuigt van liefde voor de waarheid. Dat is zelfs prijzenswaardig. Of nu alle Kerstboekjes alleen zuivere waarheid bevatten, weet ik niet; en daarvoor kan ik niet instaan. Maar wat ik u, lieve lezer en lezeres, in de volgende blijdzijden ga vertellen, daarvan durf en kan u verzekeren, dat het enkel waarheid is, en juist zoo is gebeurd als ik het u ga mededeelen. Ik kan dat met volle verzekerdheid doen, omdat ik zelf het in Amsterdam heb bijgewoond.

Het betreft de geschiedenis van een meisje en wel van een Hollandsch meisje. Het is dus in uweigen land geschied. Dat zal u te meer aantrekken.

Eens, na afloop eener katechisatie, vroeg mij een meisje

van ongeveer dertien jaren, of ik zoo goed wilde zijn, haar zusje, dat erg ziek was, te komen bezoeken. Zij had haar opgedragen, mij dat vriendelijk te verzoeken.

Zonder aarzelen beloofde ik zoo spoedig mogelijk te komen. Het is toch aangenaam, ja verblijdend, te zien en te vernemen, dat een kranke, en vooral een krank kind, een bezoek verlangt van iemand, van wien hij verwacht dat die van Gods wege komt, om ook van Gods wege een woord te spreken van vermaning, van opwekking, of van vertroosting. Binnen een paar dagen voldeed ik aan het uitgedrukte verlangen.

Het was KERSTFEEST.

Toen ik de woning was binnen getreden, zag ik een meisje, hetwelk alle teekenen vertoonde, dat zij een geruimen tijd reeds was ziek geweest en niet heel lang meer zou leven. Het kind was geheel uitgeteerd. Een blosje op de bleeke wangen en schitterend vonkelende oogen bewezen maar al te zeer, dat zij aan een ongeneeslijke kwaal leed, waarvan de dood het onvermijdelijke gevolg is; een kwaal, die zoo menig jeugdig leven sloopt. Haar engelachtig gelaat trok mij terstond aan, en met een vriendelijken blik stak zij mij de magere hand toe, die, hoewel het in het vertrek niet warm was, van hitte gloeide.

„Wel, kind! gij zijt ziek. Gij zoudt zeker wel gaarne weer beter willen worden?” Zoo begon ik het gesprek: want gewoonlijk hoopt men weer beter te worden, als men ziek is.

Maar hoe verbaasd was ik, toen zij met een zachte stem, maar duidelijk en zeer beslist, antwoordde:

„Neen, mijnheer, ik verlang niet, beter te worden; ik verlang naar den Heere Jezus te gaan.”

„Waarom dat?” vroeg ik. „Wie zou niet wenschen te blijven leven?”

„Als ik weer beter werd, zou ik maar weer zonde doen. Ik wou gaarne, veel liever in den hemel wezen,” was haar antwoord.

Op dit zeggen sprak de moeder: „Maar, Mietjelief! houdt ge dan niet van uw moeder? Zoudt ge die willen verlaten?”

„O, lieve moeder!” antwoordde zij — en ik zou wel wenschen dat gij eens gezien hadt hoe vriendelijk zij hare moeder aankeek — „ik houd veel van u; ik heb u o zoo lief; meer dan ik zeggen kan. Maar ik heb den Heere Jezus nog veel meer lief. Naast God heb ik aan u wel het leven te danken; maar de Heere Jezus maakt zalig; en dat kan u niet doen.”

De moeder zweeg en weende bitterlijk.

„Huil niet, lieve moe!” hervatte zij. „Als ik bij den Heer in den hemel ben, dan ben ik gelukkig; en u komt er ook. De Heer heeft u lief, en gij hebt Hem ook lief.”

Er was eenige oogenblikken stilte.

Ik nam het woord weer op, en zeide: „Zoo! Zijt gij zóo goed, dat gij denkt in den hemel te komen?”

„Neen, mijnheer!” antwoordde zij terstond; „ik ben niet goed: ik ben een zondig kind, in zonde geboren. Maar de Heere Jezus is in de wereld gekomen, om de zondaren zalig te maken.”

„Hoe weet ge dat?”

„Wel, dat heeft mijn moeder mij uit den Bijbel geleerd.”

„Nu,” hernam ik; „het is goed, dat ge dit weet. En gelooft gij dat?”

„Ja, zeker, mijnheer! heel zeker; want de Heere Jezus heeft gezegd: Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen, maar om zondaars te roepen tot bekeering.”

„Dit is ook zoo; maar de Heer heeft dit van volwassen menschen gezegd, en niet van kinderen.”

Toen ik dit gezegd had — en ik deed dit, gelijk gij wel kunt begrijpen, om haar op de proef te stellen — keek zij mij aan met een paar oogen, die ik nooit vergeten zal, en sprak:

„Hè, mijnheer! hoe kunt u dat zeggen; dat meent ge niet. De Heere Jezus heeft immers gezegd: „Laat de kinderkens tot Mij komen, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.” En heeft de Heer niet, toen Hij op aarde was, de kinderen in zijne armen genomen? De Heer heeft kinderen lief.” En met verheffing van stem liet zij een oogenblik daarna er op volgen:

„Het is KERSTFEEST van daag: het feest van Jezus' geboorte. Hij, Gods Zoon, is zelf kind geworden. Hij maakt ook kinderen zalig.”

Deze woorden sprak zij zoo krachtig en met zooveel nadruk uit, dat ik het niet mocht wagen, haar langer op de proef te stellen.

„Nu”, ging ik voort, „als gij dit zoo vast gelooft, als gij weet dat de Heer u lief heeft en gij Hem ook lief hebt, . . . hoe weet gij dat dan?”

„Ja, dat gevoel ik in mijn hart. Mijn hart is boos; maar de Heer heeft mij zeker een nieuw hart gegeven. Vroeger was en dacht ik zoo niet als nu: ik was wel eens stout; ik had den Heer eerst niet lief. Nu weet

ik dat de Heer mij zóo lief heeft, dat Hij voor mij gestorven is, en nu ik dit weet, heb ik Hem ook lief, en wou nu zoo graag bij Hem zijn."

Wat zegt gij hiervan, lieve lezer of lezeres, was dat kind niet gelukkig? Zoudt gij het ook niet wenschen te zijn? Gij kunt het zijn, als gij den Bijbel leest en God bidt dat Hij het aan uw hart wil heiligen.

Voor mij was het een onuitsprekelijk genot dat elf-jarig meisje zoo te hooren spreken.

Geen twijfel of de Geest van God had dit kind veranderd.

Ik zelf ontving er een heerlijken Kerstzegen door, en genoot een zeldzame Kerstvreugde. Die wensch ik u onder het lezen ook toe.

Eindelijk zeide ik tot haar: „Maar, kindlief! als gij den Heer lief hebt en gelooft dat Hij uwe zonden heeft vergeven, waarom hebt gij mij dan eigenlijk laten roepen? wat verlangt gij van mij?"

„Och, mijnheer!" luidde het antwoord op zeer kalmen, ernstigen toon. „Ik zal het u zeggen. Ik verlang wel erg naar den hemel, ik hoop ook wel dat de Heer mij mijne zonden vergeven heeft, en dat Hij mij zal aannemen; maar ik wilde u vragen, of men het zeker kan weten, en of ik den Heer bidden mag dat Hij mij 't bekend maken wil dat ik het zeker weet, dat ik bij Hem in den hemel kom?"

„Wel gewis kan men dit weten; en dat moogt gij den Heer ook wel vragen."

„Och, zoudt gij dat dan wel voor mij willen doen?"

„Heel graag."

„Och, doet u het dan nu, als 't u belieft."

Daarop vouwden wij onze handen, sloten de oogen en ik bad heel kort en eenvoudig:

„Lieve Heer! Gij weet het, en hebt het gehoord: dit kind heeft U lief. Zij wenscht bij U in den hemel te zijn; maar zij wilde zoo gaarne dat Gij haar bekend maakt en zij 't zeker weet dat zij bij U in den hemel komt. Och, Heer! hoor en verhoor genadiglijk haar bede. Amen.”

Nauwelijks had ik dit laatste woord uitgesproken en zij zelve ook, of ik zag dat zij mij met een blij en helder gelaat aanstaarde. Daarop zeide zij: „Ik dank u. God heeft het gebed reeds verhoord. Nu weet ik zeker, dat ik naar den hemel ga, en bij den lieven Heere Jezus kom. Wat zal dat zalig wezen!”

Zalige vrede en vreugde straalden uit hare oogen. Zij was vermoeid. Ik achtte het raadzaam, haar nu met rust te laten, en na nog enkele woorden tot haar en hare moeder te hebben gesproken, vertrok ik met de belofte over een paar dagen weder te komen; of, als zij naar mij mocht vragen, dan terstond.

Opgetogen over alles wat ik gehoord had, en verrukt van blijdschap, dat de Heere God zoo onmiddellijk het gebed verhoord en dat lieve kind den vollen vrede had geschonken, keerde ik huiswaarts.

Het was een mijner zaligste Kerstfeesten.

Twee dagen later, het was op een woensdag-namiddag, ging ik weer naar de lieve zieke. Zij was niet meer op aarde. Een paar uur van te voren had haar lieve Heiland zijne Engelen gezonden om haar te halen.

Wel was de moeder diep bedroefd, maar toch dank-

baar dat haar kind uit haar lijden verlost was; en bijzonder getroost, omdat zij zeker wist dat hare lieveling nu reeds volkomen zalig was. Zij verhaalde mij hoe haar kind was heengegaan; en ik vertrouw dat mijne lezers het ook gaarne willen weten. Ik hoop dat het hen zal opwekken om den Heer te zoeken, Hem te dienen en lief te hebben. Die zaligheid gun ik ook hun.

's Morgens bij het ontbijt had Mietje gezegd: „Moe, laat de jongens (zij bedoelde hiermede hare broertjes en zusjes) nu gauw naar school gaan. Ik wilde graag met u alleen zijn, want van daag ga ik heen.”

Toen de andere kinderen naar school waren, zette moeder zich bij het bed van haar zieke dochttertje neder. Gij kunt denken dat zij erg bedroefd was.

Met vriendelijke woorden troostte zij hare bedroefde moeder, en stelde haar gerust met de belofte, dat zij, na korte scheiding, weer, en wel voor eeuwig, bij elkander zouden zijn. Zij verzocht hare moeder nog eens met haar te bidden en haar uit den Bijbel voor te lezen.

Toen dit geschied was, zeide zij: „Laat ons nu nog zaam een Psalm zingen.” Met een zwakke stem zong zij nog mede. Daarna viel zij, zeker door vermoeidheid, in een sluimer.

Op eens riep zij echter met heldere stem, terwijl zich een hemelsche glans over haar doodsbleeke gelaat verspreidde, zoodat zij wel een engel geleek:

„Moe, hoort gij wel?”

„Wat, mijn kind?”

„Moe, hoort gij 't niet?”

„Neen, ik hoor niets.”

„Hoort gij de engelen niet zingen?“

„Neen, kindlief! ik hoor niets.“

„O, hoe heerlijk! Hoort gij ze niet?... Zie . . . daar komen ze aan... zij komen mij halen. Dag... lieve moeder!“

En hare beide armen opheffende, blies zij den laatsten adem uit en gaf den geest. Zij was verlost.

Ik wensch mijn lezers zulk een heerlijk Kerstfeest en eenmaal zulk een zalig sterven toe.

Menigmaal heb ik, bij kinderen aan ziekbedden gezeten, deze geschiedenis verhaald. Voor menig kind is zij ten spoorslag geweest om den Heer te zoeken. Menig kind is er op zijn sterfbed door vertroost geworden. Moge zij nu ook mijn lezers en lezeressen opwekken om den Bijbel te lezen en dankbaar te zijn aan God, die ons in Christus, zijn eengeboren Zoon, een volkomen Zaligmaker, den eenig waren Kindervriend, heeft geschonken. Hoe gelukkig zijn ook die kinderen, wier ouders, wier moeders vooral, hen vroeg uit den dierbaren Bijbel den Heer leeren kennen. O! dat zij dit voorrecht waardeeren en zich tot den lieven Heiland laten leiden, die, toen Hij op aarde wandelde, zoo duidelijk toonde dat Hij de kinderen lief heeft, dat Hij ze gaarne ontvangt. Nu Hij in den hemel is, blijft Hij hen liefhebben en ziet ze gaarne, vroeg of laat, tot zich komen. Hebt gij 't reeds gedaan? Of wilt gij 't nu doen? —

